

D E N
U T O M E U R O P E I S K A
I N V A N D R I N G E N

Jens Peter Karlsson

(Mannen och kvinnan skyndar in i salongen.)

Kvinnan *(till publiken)* Jag ber så hemskt mycket om ursäkt, jag förstår att det här är en olägenhet för er. Vi skulle aldrig besvära er om ... Men jag vet inte vad vi ska ta oss till. Vi behöver hjälp. Jag trodde aldrig att vi skulle behöva genomleva såna fasor. Jag var naiv nog att tro att sån skräck inte existerade i vårt samhälle – att vi var på nåt sätt skyddade här i vårt land.

Mannen Ja, vi trodde det.

Kvinnan *(till mannen)* Berätta för dom.

Mannen Ja, jag börjar från början, antar jag. Vi lämnade vår lägenhet i Bromma när penséerna började sloka vackert i balkonglådorna. En väldigt fin och sval funkislägenhet hade vi – tre rum och kök.

Kvinnan Den var väldigt fin.

Mannen Det som slog oss direkt när vi kom till Malmö var smutsen – och jag talar inte bara om skräpet och avföringen på gatorna. Utan smutsen hänger i luften. Inte ens den kraftiga vinden kan skingra den.

Kvinnan Berätta om huset.

- Mannen** Ja, huset ja. Dom hade lovat oss en fyra i en fastighet från sekelskiftet nära Folkets park. Och så långt allt väl. Men när vi såg huset kände vi båda två omedelbart ett äckel.
- Kvinnan** Det kände vi båda två.
- Mannen** En tegelbyggnad i fem våningar, i den där osvenska stilen som dominerar här nere. Och det är liksom skevt – det ser ut som om det är på väg att falla in mot sin egen mittpunkt. Och bruket som ska hålla samman teglet har under åren vittrat bort, och lämnat fasaden som en sårskorpa. Redan den första natten började det. Jag vaknade strax efter två av ett märkligt ljud utanför –
- Kvinnan** Jag väckte dig.
- Mannen** Ja, det stämmer. Upprörda röster – sen en kraftig smäll. En doft av svartkrut. Jag kikade ut genom fönstret. Och där på gatan såg jag tre gestalter springa mot huset mittemot, och in i den mörka kulverten där. Jag tror att det var ungdomar. Men förkrympta. Och dom sprang med långa steg och armarna hängde onaturligt längs sidan på dom. Deras ansikten var dolda av huvor.
- Kvinnan** Jag vågade inte ens titta.
- Mannen** Man såg såna individer röra sig på gatorna även dagtid.

Mannen *(fortsätter)* Korta, nästan djurlika unga män –
åldrade i förtid, med ryggen märkligt krökt. Dom
stirrade ibland; man kunde ana deras mörka ögon
under huvorna.

(Kvinnan börjar gråta.)

Mannen Såja, älskling. *(till publiken)* Minnen ligger så nära i
tiden, såret är så färskt – ni har overseende
hoppas jag. Andra veckan i lägenheten, det var då
som min sambo hittade oroande spår i vår
trappuppgång: rester av mat, nån slags
köttprodukt som fick min mage att vända sig när
jag kände den fräna doften. Och sen dök det upp
fler och fler spår av liv: sönderrivna kläder,
spritflaskor från nåt land i söder, toalettpapper
med vad som bara kunde vara intorkad
sädesvätska. Vi förstod då att nån hade gjort den
kala trappen till sitt hem. Och skräpet låg allra
tätast just på avsatsen på vår våning. Den här
varelsen sov alltså utanför vår dörr.

(Kvinnan gråter häftigare.)

Mannen Älskling – såja, såja. Du behöver inte vara rädd –
vi är säkra här, bland våra likar.

Kvinnan Jag ska samla mig. Jag ber om ursäkt.

Mannen Det är ingen fara.

Kvinnan Fortsätt du.

Mannen Ja, dom här individerna, dom här människorna som är så väsensskilda från oss. Med sina oformliga kroppar och huden som gammalt torkat läder, och hår som växer fläckvis i ansiktet. Och den obeskrivliga doften som följer dom. Dom verkar nästan glida tillbaka i tiden, till ett tidigare stadium i evolutionen. Och dom var överallt – strök omkring vårt hus om nätterna, och skrek på ett språk som ingen mänsklig strupe borde kunna frambringa: Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn.

(Salong och scen släcks ned, en krets i taget. Endast ett svagt ljus över publiken återstår.)

Kvinnan Dom är här!

Mannen Nej!

Kvinnan Dom har följt efter oss!

Mannen Nej, dom kan inte inte hota oss här.

Kvinnan Hur kan du vara så säker!

Mannen Dom kan inte ta oss här.

(Mannen och kvinnan tar sin tillflykt till det svaga, men varma ljuset, nära publiken.)

- Mannen** Här kan dom inte ta oss. Inte så länge vi är tillsammans med våra likar.
- Kvinnan** Jag är inte så säker på det.
- Mannen** Jo, min älskling, här är vi äntligen trygga – *(till publiken)* tillsammans med er. Vi är precis som er. *(till kvinnan)* Och här kan vi stanna. *(till publiken)* Visst får vi stanna här, tillsammans med er?
- Kvinnan** Varför är dom så tysta?
- Mannen** Dom är bara ... Det är bara deras sätt; det är deras ... det är vår nationella disposition: att vara tystlåten. Du har blivit ovan, älskling. Dom är bara artiga.
- Kvinnan** Hon där – hon stirrar på mig.
- Mannen** Det tror jag inte.
- Kvinnan** Hon ogillar mig. Jag ser det på henne.
- Mannen** Nej, inte alls. Jag tror att hon tittar på mig.
- Kvinnan** Jag ser ju att hon stirrar på mig.
- Mannen** Hon tittar på mig; hon känner igen sig själv; hon lever sig in i vår situation.
- Kvinnan** Hon tror hon är bättre. Hon ser ner på mig.

Mannen Nej, inte ser hon ner ser på dig. Det är empati.

Kvinnan Det är antipati. Se, jag kan också svåra ord, din jävla batikhäxa!

Mannen Nej, vi får inte bråka sinsemellan; vi får inte tappa bort det svenska samförståndet, den svenska modellen. För guds skull, tänk på Saltsjöbadsandan!

Kvinnan Jag kan inte!

Mannen Du kan! Du måste!

Kvinnan Det går inte. Jag minns inte välfärdssamhället längre; jag förlorat förmågan att kompromissa; jag ser inte det gemensamma bästa.

Mannen Det gör du visst – du ser alltid det bästa hos människor.

Kvinnan Nej. Jag har förlorat allt.

Mannen Det finns fortfarande kvar där, djupt inom dig, jag lovar. Titta på henne en gång till.

Kvinnan Jag vill inte.

Mannen Jo, titta på henne. Titta på henne. Hon är precis som du. Några år skiljer er åt bara. Ni har samma värderingar, samma humanism.

Mannen *(fortsätter)* Skillnaderna i politisk åskådning är marginella. Olikheterna i er uppväxt är försumbara. Ni är homogena.

Kvinnan Jag känner igen henne nästan ifrån. Jag tror att jag sett henne på Moriskan.

Mannen Ja, se. Det är därför hon tittar på dig – hon känner igen dig. Och du känner igen henne. Ni praktiskt taget känner varandra.

(Tre stötar. Något försöker ta sig in i lokalen.)

Mannen Du, älskling – skulle du kunna gå och kolla om jag låste dörren ordentligt?

Kvinnan Va?

Mannen Ja, jag är inte helt säker nu när jag tänker efter.

Kvinnan Varför ska jag?

Mannen Jag är helt säker att jag slog igen den. Men jag vet inte om jag vred om ... Kan du springa och kolla det? så vaktar jag vår plats här.

(Kvinnan tvekar.)

Mannen Det är ingen fara, älskling – jag är här när du kommer tillbaka.

(Kvinnan tvekar fortfarande.)

Mannen Fåna dig inte nu. Hur stor är sannolikheten egentligen att du skulle råka ut för nånting: den är minimal.

(Kvinnan på väg att gå.)

Mannen Puss.

Kvinnan *(pussar mannen)* Puss.

(Kvinnan försvinner ut i mörkret.)

Mannen Tack, älskling.

(En stöt, sedan tystnad. Ljuset blir allt svagare)

Mannen Älskling? *(paus)* Älskling? *(paus)* Älskling!

Nyarlathotep *(en röst från en annan värld)* Du är inte som dom andra. Du är en förväntad anomali – integrerad i systemet, men ändå en avvikelse.

Mannen Det har jag alltid känt.

Nyarlathotep Otroligt att just du föddes. Just du – med din specifika genuppsättning. En osannolik tillfällighet att det blev just du.

Nyarlathotep *(fortsätter)* Men med tanke på dom åttiofem miljarder individer som levt under människosläktets korta historia var det närmast en matematisk säkerhet att det skulle ske. Allting handlar om vilken tidskala man arbetar med. Det är därför du är här.

Mannen Men dom då – dom som tittar på mig?

Nyarlathotep Frukthan bor i deras kroppar – precis som i din. Pulsen stiger, blodkärl expanderar i muskelvävnaden, fett och glukos frigörs, det perifera seendet försvinner – kroppen förbereder sig för att fly eller illa fäkta. Skillnaden är att dom har betalat för skeendet.

Mannen Betalat för att se mig?

Nyarlathotep Betalat för att se konsekvensen av den utom-europeiska invandringen – du är bara kärlet, det givna subjektet. Du, du är en svensk man. Du är resultatet av kristendomens kärleksbudskap, resultatet av upplysningen, industrialiseringen, folkhemmet och välfärdsstaten. Du är det slutgiltiga resultatet av den svenska kulturen. Du är civilisationens höjdpunkt, dess klimax.

Mannen Jo, jag har misstänkt det.

Nyarlathotep Mot dig och dina värderingar står dom – dom andra.

(En mycket svag ljuskägla i bortre hörnet faller på en varelse, ansiktet dolt av en hoodie.)

Nyarlathotep Dom lever sina primitiva liv i förstäderna. Och dom få svenskarna som vågar sig ut bland dom väldiga tegelskeletten gör sig små, färdas fort, vill inte möta dom andras blickar. Mellan dom förfallna kolosserna hör man ylandet från dom som jagar – och skriken från dom som flyr. Det är döttrarna som kastar sig i desperation från balkongerna. Dom andra, dom föds där – bland ruinerna. Och dom föder marginellt fler barn per fertil kvinna. Dom lever sina liv gömda i utbrända tvättstugor och trapphus: täckta kvinnor och mörka män. Vilda ansikten. Hud som garvat läder. Och ryggen krökt. Och stanken av vitlök och koriander, och böneutropen, dom gutturala vrålen: Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn! Dom tillber honom – i den sjunkna staden, död men drömmande. Dom väntar. Dom väntar på dagen dom är i majoritet. Den demografiska segern – er undergång. Titta bakom dig.

(Mannen ser varelsen i bortre hörnet.)

Mannen Vad vill han, vad är han ute efter!

Nyarlathotep Din underkastelse.

(Mörker. En åkallan: "Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn!".)

(Ett blekt ljus på scen. Kvinnan stiger in i ljuset; hon är gravid.)

- Kvinnan** Hej!
- Mannen** Hej, älskling ... *(pekar på magen)* Vad är det?
- Kvinnan** Det är frukten av hans säd. Jag bär den inom mig nu.
- Mannen** Hans säd?
- Kvinnan** Ja, han befruktade mig. Nu bär jag på hans barn.
- Mannen** Vem är ... han?
- Kvinnan** Han är inte du. Han är verkligen inte du. Du är tolerant, öppen och demokratisk. Det är inte han. Han är anti-du.
- Mannen** Men ... hur träffade du honom?
- Kvinnan** Av en ren händelse, utanför – på gatan. Han visslade efter mig. Först blev jag rädd, men sen sa han att jag var ”très jolie”. Jag kunde inte motstå honom – hans mörka ögon.
- Mannen** Talar han inte svenska?

Kvinnan Han är nyanländ.

Mannen Vad heter han?

Kvinnan Det vill han inte avslöja. Men han har sagt att blir det en flicka ska hon heta Fatima och blir det en pojke: Muhammed.

Mannen Nej! Det är inte möjligt.

Kvinnan Jag måste gå till honom.

Mannen Men jag då?

Kvinnan Dig? Dig måste jag lämna.

Mannen Vi har ju skrivit samboavtal. Vi letar efter hus på Hemnet – jag såg ett i går: två komma en miljoner, med Aga-spis i köket.

Kvinnan Jag har alltid önskat mig en Aga-spis.

Mannen Jag vet. Vi kan få en nu, älskling – tillsammans.

Kvinnan Det går inte.

Mannen Men vi har ju köpt ägglossningstest; vi hade allt planerat.

Kvinnan Det var innan jag träffade honom.

Mannen Så nu lämnar du mig, bara så där. För en ... sån.

Kvinnan Jag måste. Jag ska ta bussen till Rosengård centrum, han vet inte att jag är här.

Mannen Du behöver inte åka.

Kvinnan Han är i bönelokalen nu, men snart kommer han tillbaka.

Mannen Han är verkligen en sån alltså?

Kvinnan Han är mycket from. Han slår mig bara när jag varit dum.

Mannen Men vänta – du måste förklara för mig, jag måste veta. Vad ser du i honom?

Kvinnan Fråga inte.

Mannen Jag måste veta.

Kvinnan Du är så fin. Du är så fin, och mjuk och omtänksam – och tar ditt ansvar för hushållsarbetet.

Mannen Jag måste veta.

Kvinnan Det är sexuellt.

Mannen Jag vet att vi haft det lite trögt på sistone – men jag har varit så stressad av situationen, det kommer ju bli mycket bättre om vi bara kommer härifrån. Det är bara en tillfällig svacka.

Kvinnan Han har en stor kuk.

Mannen Jaha.

Kvinnan En stor, omskuren kuk. Och han tar mig precis så som jag innerst inne alltid velat bli tagen: hårt, och mot min vilja. Han är mannen – och jag, jag är kvinnan. Äntligen känner jag mig som en riktig kvinna, förstår du vad jag menar?

Mannen Jo.

Kvinnan Och ibland bjuder han hem två östafrikanska affärsmän. Och då tar dom mig allihop, samtidigt. I alla mina hål. Jag hade aldrig kunnat förstålla mig det innan.

Mannen Nä.

Kvinnan Kan du föreställa dig det?

Mannen Ja. Eller, nä.

Kvinnan Han tog en bild med min telefon, om du vill se.

Mannen Nej tack.

Kvinnan Säkert? Man ser jättebra vad det handlar om: jag i mitten, med tre kukar inuti mig.

Mannen Jag vill inte.

Kvinnan Men han är väldigt noga med att ingen annan får komma i mig. Hans vänner får nöja sig med att spruta mig i ansiktet.

Mannen Ja, det verkar ju klokt.

Kvinnan Ta hand om dig.

Mannen En sak bara.

Kvinnan Ja?

Mannen Går du också till den där bönelokalen?

Kvinnan Dit har bara männen tillträde. Men jag ska konvertera – det är hur enkelt som helst. Allt man behöver göra är att uttala trosbekännelsen, uppriktigt från hjärtat i närvaro av vittnen.
Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn!

(Mörker. Stötar. Något är på väg upp genom golvet.)

Nyarlathotep Kära publik! Ni är åskådare till ett händelseförlopp. Det pågår runt omkring er. Men ännu har det inte nått er – än så länge är ni säkra.

Nyarlathotep *(fortsätter)* Det är en fråga om tid. Ni står inför en avgrund. Och om ni faller, glider ni i själva verket längs en fördjupning i rumtiden. Så vill vetenskapsmännen förklara er lott. För er framstår tiden som linjär och instängd. Men för mig är tiden ett landskap, med fyra dimensioner – och däri kan jag röra mig fritt. En punkt i den fyrdimensionella rumtiden kallas en händelse. Vi är på väg mot den punkten – tillsammans. Den [23 september] 2052, exakt fyrtio år från i dag. Då har den eurabiska andelen av befolkningen växt till nitton procent. Och med hjälp av tusentals kollaboratörer inom statsmakt och media tar dom kontroll över landet, det som var ert land. Vi anländer snart – vid den punkten. Det har aldrig funnits en fjärde vägg. Det förflutna, det framtida och det drömska ögonblicket emellan är *ett* landskap under en och samma himmel. Min kära publik, ni har aldrig varit säkra.

(En ljuskägla på mannen, som bländar honom.)

Mannen Nej, ni behöver inte vara rädda – våra eurabiska herrar är mycket generösa mot oss, deras undersåtar. Vi har det jättebra, jättebra. Vi kan fira jul och midsommar med sill, precis som vanligt. Det går till och med att köpa importerad fläskkorv. Brännvinet får man ju klara sig utan, men det är inte hela världen. Det viktigaste är ju att man kan känna sig säker. Och det kan man.

Mannen

(fortsätter) Dhimmiskapet skyddar oss – dom beskyddar oss. Det är för våran skull det finns restriktioner. Utegångsförbudet efter mörkrets inbrott är för vår egen säkerhet, det är bara därför.

(Ljuset avtar. Mannen flyr.)

(Ett varmt ljus stiger upp över den tomma scenen. En trevlig melodi spelas medan publiken går ut.)